

jeugd wel zeer in aanzien staat. • Maar ook zijn we er hier in Neerbosch van overtuigd dat het tenslotte van de boer moet komen, vandaar dat ook onze boederij een belangrijke plaats in het geheel inneemt.

Kerstvertelling

Toen Clari die morgen wakker werd, voelde ze dat ze op haar rug geslapen had: de vingers lagen gekromd op het laken. Ze veegde langs haar voorhoofd alsof ze daarmee de laatste gedachte aan een angstige droom wilde verbannen. Ze richtte zich half op en keek over Johans hoofd heen naar de wekker.

Half zes.

Door de ramen zag ze een lichte nevel boven de bomen en huizendaken. Terwijl ze even weer de ogen sloot bedacht ze, dat ze drie keer achter elkaar gedroomd moest hebben... Gek, ze zeggen wel eens, dat dromen heel kort duren! Je zou het niet denken... Die laatste droom... dat auto-ongeluk... Zij zat tussen mensen aan een tafeltje op een cafeterras. Op het Bagijnhof, waar in werkelijkheid geen restaurant te bekennen is. Het jongetje hoorde bij haar..... wie was het toch? Zij probeerde zich zijn gezicht te herinneren, maar zij kon het niet voor zich halen. Het ventje had een blauw broekje aan, zo'n gewoon katoenen sportbroekje... en toen... en toen... die auto's tegen elkaar op en geen spoor meer van het kind... het had bij haar geboord. Daarna de stemmen om haar heen. Juist voor het wakker worden kreeg ze het gevoel, dat iemand hebben moet, die blauwvalt.

Vreemde droom. Het kwam natuurlijk omdat ze op haar rug geslapen had. Maar toch... kom, ze zou proberen nog wat te slapen, 't was nog lang geen tijd om op te staan.

Later, onder het aankleden, wilde ze haar droom aan Johan vertellen, maar hij wilde haar helemaal niet meer in de gedachte komen. Ach, wat gaf het ook eigenlijk! Johan luisterde gewoonlijk maar half naar wat hij noemde „die fantastische verhalen“; hij was veel te nuchter voor zo iets.

De nevel was opgetrokken en de zon scheen in de kamer. Het was een zeldzaam mooie zomer dit jaar, de vacante-gangers hadden niet te klagen. Geen wonder, dat de treinen van de vroege morgen tot de late avond volgepropt waren met mensen en bagage.

Zij hadden er geen last van gehad. Johan had dit jaar vroeg vacantie genomen en ze waren op de fiets naar de plassen gereden, waar ze twee weken lang in een reilboot rondgedobberd hadden. Gezond en bruin gebrand waren ze thuis gekomen, want behalve een enkele regenmiddag hadden ze stralend weer gehad.

„O ja, vanmiddag komt Annemarie met de jongens!“ herinnerde zich Johan opeens, terwijl hij zijn scheerkras bij de vaste wastafel stond uit te spoelen.

„Allicht blijft er een van de boys een weekje hier,“ veronderstelde Clari, „wie zullen we nemen?“

„Ja hoor es kind, dat moet jij maar weten! Ik vind het allang best. Neem ze voor mijn part allebei.“

„Hè, Annemarie zal je aan zien komen! En zij

zeker samen naar huis! Nee, dan ken je haar niet! Ik wed, dat ze een week voor één van haar knapen lang genoeg vindt.“

Annemarie met haar „knapen“ belde aan, toen ze nauwelijks ontbeten hadden. Vrolijk en luidruchtig stapte ze binnen met een: „Ton komt zo, hoor, hij moest even sigaretten halen op de nieuwe bon!“

Er volgde een uitbundige begroeting; het stille huis van Clari en Johan was als met één toverslag in een bijenkorf veranderd. De jongens liepen in en uit, lieten zich langs de leuning van de trap glijden, oefenden zich in het hoogspringen („Ach, ze zijn thuis geen trap gewend!“ zei Anne vergoelkend) en draafden de keuken door, de tuin in en terug. Hun stemmen schalden door de kamers en daar tussendoor klonk af en toe de vermanende stem van moeder, als ze het al te bont maakten.

Clari sprak zichzelf moed in. Als ze weer weg waren zou ze alles wel een extra beurt geven!

De mannen sleepten tuinstoelen over het terras en begonnen een diepzinnig gesprek, zoals mannen gewoonlijk doen na gewichtige politieke gebeurtenissen, in dit geval: Indonesië.

Annemarie begon op fluisterende toon haar raster allerlei hartsgeheimen te openbaren over haarzelf en de andere familieleden. Als je elkaar ook in zo lang niet gezien hebt! Ze begon met: „'t Was vol in de trein, meld! nee, verschrikkelijk!“ en eindigde in bijna onhoorbaar gefluister, onderbroken door luidruchtige vermaningen aan Jim en Koos, die om hen heen draafden.

„Er is hier geen eens een kruiwagentje,“ mopperde Jim, maar Koos, ouder en wijzer, wees terecht: „Ach ja, d'r zijn hier immers geen kinderen!“ En toen Jim hem met zijn wijd-blauwe ogen aanstaarde: „Tante Clari hep toch geen wiechie! Hoe kan ter dan een kindje kome!“

Jim stootte op zijn tante af: „Tante, koop te es een wiechie, dan komter bij jou ook een kindje... en een kruiwagen!“ Dit laatste was niet helemaal belangeloos. Koos dwarde zijn broer op zij en ging ook voor tante Clari staan: „Mag ik de spelle?“

Annemarie bedisselde: „Ja jongens, ga dan setjes op het gras zitten, mag dat, tante Clari?“ Clari haalde een paar spelletjes, waar ze een kwartier lang zoet mee waren. Toen slingerden de kaarten van het kwartet over het gras en tussen de begoniatjes en er moest iets nieuws bedacht worden. Ze verkenden de buurt, kibbelden met jongetjes uit de straat, die hen als indringers beschouwden en voor „Gekkerd!“ uitscholden en liepen wel tien maal een blokje rond.

„Vanmiddag komt Ome Kees ons met de auto halen dan gaan we lekker naar oma,“ schepte Jim tegen zijn tante op. Johan trok het ventje op zijn knie en zei: „Maar jij blijft toch wel een paar dagen hier bij tante Clari?“